

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.245 van 16 september 2002
in de zaak A. 110.476/XIV-6637.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 16 augustus 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 12 juli 2001 tot weigering van regularisatie;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 23 mei 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 juni 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat N. DAELMAN die, loco Advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Joegoslavische nationaliteit, is op 14 februari 1999 België binnengekomen en heeft zich vluchteling verklaard op 15 februari 1999.

1.2. Op 28 januari 2000 heeft verzoeker een regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 2/.

1.3. Verzoeker is door de Commissie voor regularisatie op 19 april 2001 bijgestaan door een raadvrouw, gehoord.

1.4. De tweede Kamer van de Commissie voor regularisatie heeft op 15 mei 2001 een ongunstig advies verleend betreffende de aanvraag van verzoeker. Dit advies bevat de volgende overwegingen :

“Uit de nota van het secretariaat en de stukken van het dossier blijkt dat de aanvraag tijdig werd ingediend, dat de identiteit kan vastgesteld worden (nl. aanvaard wordt door de asielinstanties), dat de aanvrager gekend is in de zin van de regularisatiewet en dat het verblijf op 1 oktober 1999 kan aanvaard worden.

De aanvraag werd ingediend op grond van artikel 2, 2/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Betrokkene moet bijgevolg op het ogenblik van de aanvraag om redenen onafhankelijk van zijn wil niet kunnen terugkeren naar het land of de landen waar hij voor zijn aankomst in België gewoonlijk verbleven heeft, noch naar het land van herkomst, noch naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft.

Uit de nota van het secretariaat blijkt dat de onmogelijkheid tot terugkeer onvoldoende kan beoordeeld worden.

De niet-verwijderbaarheid

Betrokkene is in België aangekomen in februari 1999 en kreeg het ontheemdenstatuut toegekend in augustus 1999.

Hij heeft eveneens een asielaanvraag ingediend op 15 februari 1999, waarop geen beslissing is genomen.

Hij is niet ingegaan op de toekenning van de premie voor de terugkeer naar Kosovo, omdat het onvoldoende was om zijn woning die verwoest was, te herstellen en de situatie in Kosovo onstabiel is gebleven.

Dr. P. Janssens verwijst naar een verklaring van de aanvrager in verband met psychisch trauma; anderzijds was de aanvrager het slachtoffer van een verkeersongeval met neurotrauma, waarvoor hij einde maart 2001 nog behandeld wordt ingevolge oftalmologische problemen. Uit de gegevens blijkt niet dat hierdoor een terugkeer onmogelijk zou zijn.

De betrokkene is gevlucht voor de oorlog, maar rekening gehouden met de ontwikkelingen in Kosovo kan niet zonder meer gesteld worden dat de aanvrager niet terug kan naar zijn land in de zin van artikel 2,2/ van de regularisatiewet.

Bindingen in België

De aanvrager is een 24-jarige ongehuwde man. Hij ontving aanvankelijk OCMW-steun, en is daarna tewerkgesteld met een arbeidscontract. Hij volgde een basiscursus Nederlands vanaf september 1999 en verder vanaf september 2000.

Hij geeft blijk van integratiewil en brengt een positieve verklaring bij van de OCMW-Voorzitter van Maarkedal.

Nochtans, in het kader van het artikel 2,4/ van de regularisatiewet kan niet gesteld worden dat de aanvrager op het ogenblik van zijn aanvraag, in januari 2000, voldoende duurzame bindingen kan laten gelden en humanitaire redenen om in België te blijven : Op dat ogenblik was hij nog geen volledig jaar in België.”.

1.5. Op 12 juli 2001 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel aanvoert :

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; van de zorgvuldigheidsverplichting en het gelijkheidsbeginsel.

Manifeste beoordelingsfout

Dat de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 15.05.2001 overneemt en volgt, het gelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsverplichting en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt en een manifeste beoordelingsfout maakt, wanneer deze nalaat de argumenten van verzoeker, aangaande zijn onmogelijkheid naar de Federale Republiek Joegoslavië terug te keren, grondig te weerleggen.

Dat in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat verzoeker zijn regularisatieaanvraag indiende op grond van artikel 2,2/ van de Regularisatiewet (‘hetzij om redenen onafhankelijk van hun wil niet kunnen terugkeren naar het land of de landen waar ze voor hun aankomst in België gewoonlijk verbleven hebben noch naar hun land van herkomst noch naar het land waarvan ze de nationaliteit hebben’).

Dat de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 15.05.2001 overneemt en volgt, stelt dat rekening houdend met de ontwikkelingen in Kosovo niet kan gesteld worden dat verzoeker niet terug kan naar zijn land in de zin van artikel 2,2 van de regularisatiewet.

Dat verweerder nalaat te motiveren waarom de door verzoeker aangehaalde politieke en etnische redenen (aanhoudende spanningen tussen de twee bevolkingsgroepen in Kosovo) en verzoekers psychisch trauma (en medische problemen) niet kunnen beschouwd worden als ‘om redenen onafhankelijk van hun wil niet kunnen terugkeren naar het land waarvan ze de nationaliteit hebben’ (cf. art. 2,2/ van de Regularisatiewet).

Dat dient opgemerkt te worden dat de Regularisatiewet van 22 december 1999 immers nergens bij de toepassing van art. 2,2/ politieke of etnische motieven of de subjectieve onmogelijkheid heeft uitgesloten.

Dat verzoeker verder opmerkt dat de Regularisatiecommissie reeds de tweespalt tussen Serviërs en etnische Albanezen, in aanmerking heeft genomen als de subjectieve onmogelijkheid van een etnische Albanees om naar Kosovo terug keren. Daarnaast werd door de Regularisatiecommissie in hetzelfde advies vastgesteld dat Joegoslavië voorkomt op de lijst van landen, naar dewelke, volgens de IOM (Internationale Organisatie voor Migratie) geen afreis mogelijk is (objectieve onmogelijkheid) (CvR., 3de Ned. Kamer, zitting dd. 28 maart 2001, advies dd. 16 april 2001 inzake 9600/2000-01-25/00004, gunstig advies, cf. stuk 3).

Dat derhalve verweerder in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 15.05.2001 overneemt en volgt, een manifeste beoordelingsfout maakte en (de) zorgvuldigheids- en motiveringsplicht schendde door de politieke en etnische motieven en de subjectieve en medische bezwaren (van) verzoeker, die hem onmogelijk maken naar de Federale Republiek Joegoslavië - het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit -terug te keren, niet te onderzoeken en te toetsen aan het artikel 2,2/ van de Regularisatiewet.

Dat verweerder in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 15.05.2001 overneemt en volgt, een manifeste beoordelingsfout maakte en het gelijkheidsbeginsel schendde door bij gelijkaardige argumenten tot een verschillend besluit te komen (CvR., 3 de Ned. Kamer, zitting dd. 28 maart 2001, advies dd. 16 april 2001 inzake 9600/2000-01-25/00004, gunstig advies, cf. stuk 3).

Dat de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 15.05.2001 overneemt en volgt, stelt dat verzoeker naar zijn land terug kan.

Dat door verweerder geen enkele informatiebron wordt aangeduid, waaruit blijkt dat verzoeker, afkomstig van Kosovo -waar zijn woning vernield is -, zonder problemen naar zijn land terug kan en zich zomaar kan vestigen in de Federale Republiek Joegoslavië.

Dat de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 15.05.2001 overneemt en volgt, niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer deze verblijfsmogelijkheden voor verzoeker in Kosovo poneert (en bijgevolg verzoekers regularisatievraag ongunstig beoordeelt) zonder enig grondig onderzoek dienaangaande in te stellen en weer te geven.

Dat derhalve verweerder in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 15.05.2001 overneemt en volgt, een manifeste beoordelingsfout maakte door de motieven van verzoeker, die hem onmogelijk maken naar de Federale Republiek Joegoslavië - het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit -terug te keren, niet grondig te onderzoeken.

Dat de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 15.05.2001 overneemt en volgt, het gelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsverplichting en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt en een manifeste beoordelingsfout maakt, wanneer deze nalaat de bewijsstukken van verzoeker, aangaande humanitaire redenen en zijn duurzame bindingen in België, grondig te weerleggen.

Dat de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 15.05.2001 overneemt en volgt, stelt dat in het kader van artikel 2,4 van de regularisatiewet niet kan gesteld worden dat verzoeker voldoende duurzame bindingen kan laten gelden en humanitaire redenen om in België te blijven, gezien hij in januari 2000 nog geen volledig jaar in België was.

Dat dient vastgesteld te worden dat verweerder in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 15.05.2001 overneemt en volgt, nalaat aangaande de door verzoeker neergelegde getuigenis van OCMW-voorzitter, opeenvolgende arbeidscontracten, medische attesten en attesten Nederlandse les (cf. stuk 4) grondig te motiveren waarom deze niet werden weerhouden als bewijs dat verzoeker humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen in België heeft (artikel 2,4/ van de wet van 22 december 1999).

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de motiveringsverplichting, voorzien in de wet van 29 juli 1991, en de (het) zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Dat verweerder in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 15.05.2001 overneemt en volgt, een manifeste beoordelingsfout maakte door geen grondige toetsing door te voeren van de argumenten en bewijsstukken van verzoeker, aangaande zijn duurzaam verblijf in België, aan het art. 2,4/ van de Regularisatiewet.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de Regularisatiecommissie in een ander advies wel abstractie maakte van een verblijf van minder dan een jaar (in casu was de persoon, die de regularisatieaanvraag indiende, eveneens pas sedert februari 1999 in België) en oordeelde dat een vast werk en het volgen van Nederlandse lessen een bewijs vormen van ernstige sociale bindingen en integratie (CvR., 4 de Ned. Kamer, zitting dd. 6 juli 2001, advies dd. 17 juli 2001 inzake 97902/2000-11-8/00001, gunstig advies, cf. stuk 5).

Dat verweerder in de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie voor Regularisatie dd. 15.05.2001 overneemt en volgt, een manifeste beoordelingsfout maakte en het gelijkheidsbeginsel schendde door bij gelijkaardige argumenten tot een verschillend besluit te komen (CvR., 4 de Ned. Kamer, zitting dd. 6 juli 2001, advies dd. 17 juli 2001 inzake 97902/2000-11-8/00001, gunstig advies, cf. stuk 5).”;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing, die het advies van de Commissie overneemt, nalaat te motiveren waarom de door hem aangehaalde politieke en etnische spanningen en zijn psychisch trauma niet kunnen beschouwd worden als “om redenen onafhankelijk van hun wil niet kunnen terugkeren naar het land waarvan ze de nationaliteit hebben”; dat, door geen toetsing door te voeren aan artikel 2, 2/ van de wet van 22 december 1999 de Minister van Binnenlandse Zaken een manifeste beoordelingsfout maakt; dat hij tevens het zorgvuldigheids- en het gelijkheidsbeginsel schendt;

2.2.2. Overwegende dat uit het advies van de tweede Kamer van de Commissie voor regularisatie, waarvan de overwegingen door de Minister van Binnenlandse Zaken worden onderschreven, blijkt dat op afdoende wijze is gemotiveerd waarom verzoeker niet in aanmerking kwam voor regularisatie op grond van artikel 2, 2/; dat, wat het door verzoeker ingeroepen psychisch trauma betreft in het advies wordt gesteld dat “de aanvrager het slachtoffer (was) van een verkeersongeval met neurotrauma, waarvoor hij eind maart 2001 nog behandeld wordt ingevolge oftalmologische problemen” en “uit de gegevens blijkt niet dat hierdoor terugkeer onmogelijk is”; dat verzoeker op geen enkele wijze deze conclusie weerlegt en derhalve niet aantoon op welke wijze de Commissie voor regularisatie hierdoor een manifeste beoordelingsfout maakt; dat aangaande de door verzoeker aangehaalde politieke en etnische redenen de tweede Kamer stelt dat verzoeker “is gevlucht voor de oorlog, maar rekening gehouden met de ontwikkelingen in Kosovo kan niet zonder meer gesteld worden dat de aanvrager niet terug kan naar zijn land in de zin van artikel 2, 2/ van de regularisatiewet”; dat het advies van derde Kamer van de Commissie voor regularisatie van 16 april 2001, dat door verzoeker bij zijn verzoekschrift is gevoegd, stelt dat “in diverse adviezen van de Commissie voor regularisatie reeds (is) aanvaard dat Kosovo als onveilig kan worden beschouwd voor een gedeelte van de bevolking en dat sommige inwoners, omwille van hun veiligheid, verplicht zijn dit land te verlaten”; dat verzoeker niet aantoon dat hij tot het gedeelte van de bevolking behoort dat omwille van zijn veiligheid het grondgebied dient te verlaten; dat ook hier derhalve niet kan worden aangenomen dat de

Minister van Binnenlandse Zaken in navolging van de Commissie voor regularisatie, een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt; dat verzoeker beweert dat de Minister van Binnenlandse Zaken de eerder aangehaalde beginselen schendt wanneer hij nalaat grondig te motiveren waarom de bewijsstukken, namelijk de getuigenis van de OCMW-voorzitter, opeenvolgende arbeidscontracten, medische attesten en attesten Nederlandse les, niet werden weerhouden als bewijs dat hij humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen in België heeft; dat uit het advies van de tweede Kamer blijkt dat de Commissie van oordeel is dat deze elementen doen blijken van duurzame sociale bindingen maar zij meent dat verzoeker hieruit geen “voldoende duurzame bindingen kan laten gelden en humanitaire redenen om in België te blijven” aangezien hij “op dat ogenblik nog geen volledig jaar in België (was)” , waarbij ze dit laatste element duidelijk van doorslaggevende aard heeft beschouwd; dat dit motief door verzoeker niet wordt betwist; dat, in zoverre verzoeker aanvoert dat de Commissie voor regularisatie in een ander advies, meer in het bijzonder in het advies van de vierde Kamer van 17 juli 2001, abstractie maakt van een verblijf van minder dan een jaar en hierdoor het gelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden, dient opgemerkt te worden dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld; dat verzoeker niet aantoont dat hij zich ook “op voorbeeldige wijze ingeschakeld heeft in het maatschappelijk leven van de gemeente waar hij woont en waar hij vast werk heeft waarover zijn werkgever, een niet onbelangrijk bedrijf, ook tevreden blijkt te zijn” en “dat hij een bijna merkwaardige inspanning heeft gedaan om Nederlands te leren, de taal van de streek waar hij verblijft”, zoals in voornoemd advies wordt gesteld; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien september tweeduizend en twee, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.